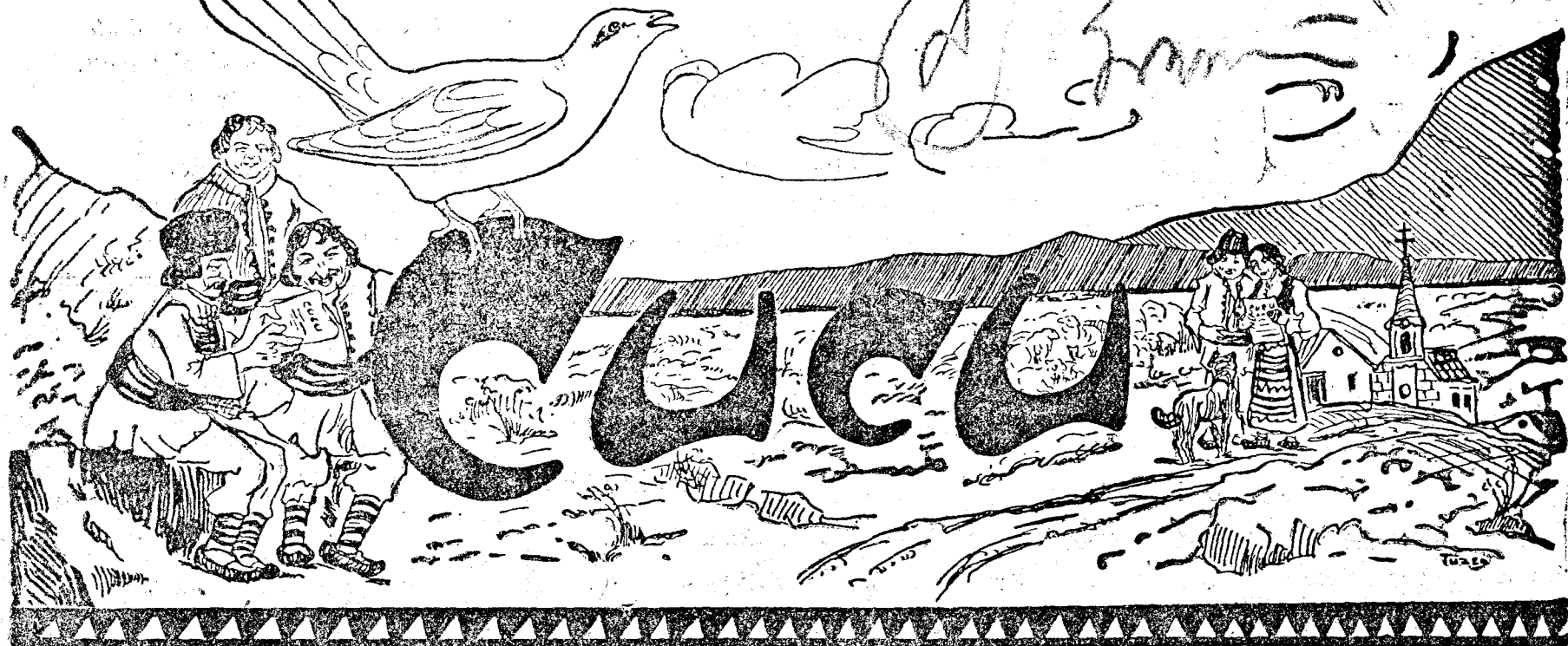

1915-OKT. 10.
HESZEG
ATVETTE

Budapest, Dum, 8 Oct. n. 1915. — Supplement la «Foaia Poporul Român» Nr. 209. 1915.

Păruiala e prea mică!

Îi se pare Bulgariei, când și ea intră în războiu. Norocul statului bulgar e că s'a așăturat puterilor centrale, cari și până aci au scărminat bine pe dușmani. Taica rusu, de abia mai poate să resufte de loviturile, ce i-se dau din toate părțile. — (Cele multe înainte!)

România diplomată.

România diplomată
Umblă în urechi cu vată...
Cât nu-și dă nici astăzi seamă
De glasul vremii ce o chiamă...
Că stă stupidă și mută,
Când Rusia e pierdută...
Iar cu ea lasă să peară
Și un colț frumos de țeară,
Frica ei de altădată,
Basarabia subjugată...
Ce-și așteaptă o salvare
Intr'o Românie-Mare...

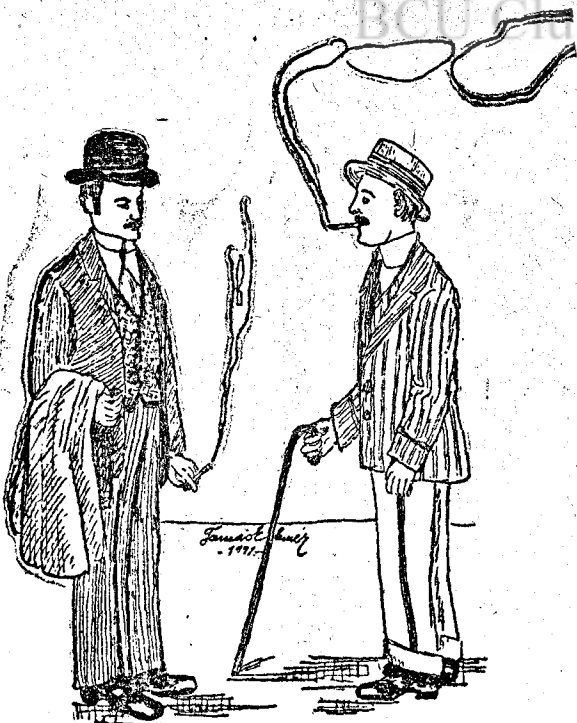
Scandalografescu.

Politica României.

Mintea Românului, se
zice, este cea mai
bună, cea mai de pe
urmă.

Intre popoarele Europei,
După această mare turmă,
Românul cât privește mintea
E totdeauna cel din urmă...
D'aceia și cei proști știindu-l,
Când e Românul mai cuminte,
S'au folosit din vremi, ca ș'astăzi,
Să-l ia la timp pe dinainte...

Sub călcâi.

— Ei, cum o duci însurat?
— Bine, mulțumesc. Eu sunt domn
în casă, numai nevastă-mea porun-
cește.

Pe stradă.

— Mașer, ia privește...
— La cine, dragă?
— Uite Ioneasca, văduvă de trei
luni...
— C'un cârd de curtezani după ea!
— Și când te gândești, că la înmor-
mântarea lui bărbatu-său plângea într'-
una?! Femeie tânără...
— Păi așa sunt văduvele tinere — ca
lemnele verzi: la un cap ard, iar la cel-
lalt cap fâșie apa: plâng!

Și Bulgarii merg cu noi!

Cine ar fi crezut altădată,
Știți, pe vremea lui Daneff,
D'a merge contra Rusiei
Bulgarii se aibe chief...
Dar se vede, că d'atuncea
Și ei s'au mai cumiștit,
Și păliți prin suferințe
Văd azi prietenul cinstit,
Unde este, în care parte,
Au și ei un razim bun,
Iar pe Ruși nu mai dau astăzi
Nici o pipă de tutun...

Satyros.

Vinul de Dobârca.

Intre toate vinurile, pe care Ungaria
le produce, vinul de Dobârca e cel mai
vestit.

Cu vinul de Dobârca Armășenii își
întarcă copii.

Săliștenele îl beau în săptămâna pa-
timelor după-ce să spovedesc întru ier-
tarea păcatelor.

Bînd vin de Dobârca, nu numai brișca
ți se deschide în buzunar, dar a doua
zi te pomenești cu stomacul găurit ciur.

Juzii de instrucție cu un deți de vin
de Dobârca pe cel mai încăpăținat cri-
minalist îl duc la mărturisirea faptelor
sale.

Un strop din vinul de Dobârca, dacă
cade în gura lui Drumaru, îl face să se
lapede de toate aventurile lui din Bucu-
rești.

Ori ce ființă omenească iubitoare de
vin, gustând din vinul dela Dobârca, nu
mai cere în viața lui altă beutură, decât
apă curată!...

Întâii antialcoolști.

— Cari au fost cei dintâii antialcoo-
liști?

— Sim, Ham și Iafet, pentru că ei au
râs de tatăl lor Noe, când s'a îmbăta
mai întâi între oameni.

Rugăciunca unei fete stătute.

Adu-mi, Doamne, și p'al meu,
Fie și cu'n cojoc rău,
Cu cizme scâjciate,
Cu buzele drâmboiate,
Că eu nimica n'oi zice,
După el deloc m'oi duce.

De ce a furat bou?

— Cu!ă Cartaboș — zice judele inves-
gător țiganului acuzat — ai fost prins,
furând un bou.

— Da, d-le judecător.

— De ce?

— Fiind-că d-nu doftor mi-a spus se
mănânc o bucată de carne friptă. Și eu
om serac de unde se-mi cumpăr carne?

— Ce are a face. Dar pentru o bucată
de carne trebuia se furi un bou și încă
un bou viu?!...

— Aș fi luat eu mai puțin, d-le jude-
cător, dar îmi uitasem cuțitu acasă!...

Scânteii de pe vremea amorului.

Dragostea înainte de căsătorie e must,
în căsătorie vin, apoi dela o vreme se
face oțet.

Cinstește bătrânețele vinului și ale
tutunului.

Prostul pe răs se cunoaște.

Cu carul încărcat ferește-te de omul
beat.

Muștele nu se prind cu oțet.

Pocăința e săpunul conștiinței mur-
dare.

Fă ce nu poți lăsa, și lasă ce nu poți
face.

Toate fetele sunt frumoase pentru
cei ce le place.

O știre senzațională

vine »Cucului« din Rusia. Aname coresponden-
tul nostru ne depeșează:

»Țarul a dat un ukaz, prin care se va schimba
încă odată numele Capitalei sale. Dacă a înlocuit
numele nemțesc de Petersburg în acela slav de
Petrograd, acum când Rușii s'au dovedit, că nu's
numai slavi ci și slabi, retrăgându-se pe toată
linia, acum se impune ca numele de Petrograd să
se schimbe în acela de ...RETROGRAD«

Din chiuiturile lui Niță Pârjol.

Lele cu bărbat urât,
Pune-i funia de gât
Și pleacă la târg cu el,
Mergi încet și frumușel,
Dar nu-i pune prețul mare,
Ca se-l poți vinde pe cale...

Am avut și eu o mândră
Și o am dat pe un funt de brânză,
Da nici brânza n'a fost bună,
Ci ca mândră de bătrână.

Badea 'nalt cât un fusar,
Lelea pân' la brăcinar,
Badea 'ngust ca un cires,
Lelea cât un fedeleș...

Fata popii Zaharie
S'ar mărita, n'are iie,
Fără una de bumbac,
Ruptă 'n cot și după cap.
Mândro, asta nu-i drept
Să porți tu banii pe piept.
Iar la mine în șerpar
Să nu găsești un crețar.

Mândra mea, mândra Ioană
Bună-ai fi scrisă icoană,
Ziua se fi de închinat,
Și noaptea de sărutat...

Boerul și servitorul.

Un boer întâlnind după mulți ani pe un servitor, care în copilăria lui servise la părintii boerului, îl întreba:

- Ce e, mai trăiești, Gluță?
- Pecum vedeți, boierule!
- E demult de când erai în serviciu la tatăl meu!
- Mult, boerule, or fi vre-o 40 de ani.
- Cam atât, Gluță, și vezi cum am încăruntit eu, Gluță!
- Sănătate se fie numai, boerule, că iată eu sunt măgar mult mai bătrân ca măria-voastră!

Un duel.

- Domnul meu!... m'ai vătămat... te provoc la duel cu pistoale... numele meu e Stângul!
- Primesc provocarea; dar d-ta mai întâi scoateți un bilet de vânat, dacă vrei se pusti asupra mea... că pe mine mă chiamă — Lupu...

Ce zice dl Filipescu

Trimisul special al ziarului «Az Est» la București dl Adorjan Andor a avut o convorbire cu dl Filipescu care i-a spus că are convingerea fermă, că și dacă Rusia, Franța și Italia vor fi învinse, Anglia va continua războiul pe mare și va ieși biruitoare.

Noi nu credem, că ar crede Filipescu tot ce zice,
Ci mai mult, când spune ceva
Este ca să îi înfrice
Pe cei cari nu simt la fel
Cu Englezul românesc,
In prognosticele sale
Insă eu mă îndoiesc.

Satyros

Mare nenorocire.

- Madam Ionescu, bietului Popescu i-s'a întâmplat o mare nenorocire!
- Dar ce a pățit?
- A fugit cu nevastă-mea.

Dela tribunal.

Unul întâlnindu-și nevasta pe stradă la braț c'un necunoscut, de bucurie scoate revolverul și trage mai multe focuri în direcția părechei culpabile.

Vine rândul martorului Sgrinberg, care povestește amănunțit, întocmai cum a avut loc atentatul.

Dnul președinte, surprins de atâta memorie — trecuse două luni dela sevârșirea crimei neisbutite — îl întrepupe:

- Când acuzatul a tras pe unul foc de revolver, unde erai?
- Chiar acolo, la doi metăr de el.
- Advocatul apărării intervine:
- Dar când a tras al doilea foc?
- La un chilometăr!...

Filozofi germani.

(Instantanee impresionistă).

Cap se ai de elefant,
Ca să-l înțelegi pe Kant
Și o glaoă de centaur
Să-l pricepi pe Schopenhauer,
Ș'apoi mai ales pe Nietzsche,
Capul chiar să mi-l despice.
Nu-mi intră filozofia
Ce-a produs-o nebunia...

Bună informație.

Streinul (în gara dela Copșa): Stă, vă rog, trenul aici atâta timp, ca se poți mânca o porție de friptură?

Voiajorul: O, de sigur, domnul meu.

Streinul: Să vede, că d'voastră cunoașteți bine mersul trenurilor.

Voiajorul: Nu atât, insă cunosc foarte bine — porțiile.

Scântei din pipa înțelepciunii.

Femeile măritate, care-și schimbă tot la trei luni draguțul, sunt ca și cambiile, cari se tot prolungesc.

Omul viclean în toate împrejurările își știe stăpâni, cel puțin limba.

Dacă-ți place se faci vizite, fă-te medic, atunci cel puțin ți-se plătesc.

Nemții zic, că precauțiunea este mama înțelepciunii, — dar tata cine-i?... Ei, vezi, asta nici nemții n'o știu...

Când vrei să mănâci, nu aștepta pân-ce te chiamă cineva la masă, altfel vei rămânea flămând.

Cărașul și notarul.

Notarul: Bade Vasilie, mâne plec la oraș! Punct 6 ore dimineața să fi cu căruța la mine!

Vasilie: Iați alt căraș, d-le notar, eu pe d-ta nu te mai cărașesc.

Notarul: Și-am ramas doar vreodată dator cu cărașia?

Vasilie: Ba, doamne ferește.

Notarul: Atunci, ce-i motivul?

Vasilie: Apoi să lăsăm motivu în știrea Tatălui.

Notarul: Nu, nu așa, eu vreau să știu, de ce nu mai vrei să mă duci?

Vasilie: Apoi, dacă tocmai vrei să știi, iată de ce: De câte ori te duc în oraș, aud pe unul sau altul, zicând: »Ni, mișelul, iar a plecat la oraș!« — și eu nu știu de cine zic oameni așa, de mine, ori de d-ta?!...

Epigramă unci doamne.

Cum o vezi, la prima oară
Admirarea-ți a aprins-o.
Ori și ce pe ea o prinde...
Chiar și al ei bărbat — a prins-o...

O teribilă lovitură

«Țara lui Franz Iosef» a fost ocupată de Ruși, steagul rusesc fâlfăie pe stâlpii de ghiate polare.»

Ziarele engleze.

O groaznică lovitură
Monarchia-a suferit
Țara lui Franz Iosef toată
Rușii azi au cucerit
Hindenburg, acum ești gata,
Nu mai este timp de haz,
Ah, armata ta e prinsă
Între pol și între Caucaz...
Iar din punctul economic
Terenul nost' colonial
Dela Pol, pentru Rusia
Este enorm, e colossal...
Peste două miliarde,
Cum un rus a calculat
Sunt din munții cei de ghiată
Singuri de exploatat.
Este pusă în picioare
Rusia îndatorată...
Azi când și în cafenele
E așa scumpă-o 'nghetată
Iar când se topește ghiata
E destulă apa rece,
Să-și întrebe aliații
Rușii, chiar d'ar fi și zece...

Glume

Copilul redactorului.

— Ai auzit, că redactorul nostru a căpătat primul copil?

— Ce spui? Atunci haid' se mergem la el, se-i vedem numărul de probă.

Hașdeu și un istoric.

Un tânăr istoric i-a prezentat într-o zi lui B. C. Hașdeu un volum de istorie, rugând pe savantul academician, să-și dea cu nepărtinire părerea asupra cărții.

Hașdeu, foarte politicoș, a cetit câteva pagini, a răsfoit volumul și când a ajuns la Erată, a zimbîț ironic și a spus autorului:

— Uite, titlul ce ar fi trebuit să-l dai cărții întregi. Ea este dela început până la fine o — Erată!...

Ripostă.

Un cavaler sec (la o petrecere unei d-șoare): Grozav trebuie se vă plictisiți, d-șoară?

— O nu, d-le... eu nu mă plictîșesc nici odată: alții mă plictîșesc!...

Beleaua țiganului.

— Ce naiba, ciocoiole, iar ai stat la recoare? Ce ai făcut?

— De, conașule, ce se fi făcut! Ia o nimica toată. Am găsit ciasul unui domn.

— Apoi bine, asta nu-i nici un lucru rău.

— Vezi ghine, că nu. Da mă puse păcatele, de l'am găsit ciasul ăla înainte de ce-l pierduse domnul!...

Ochiul absent.

Un funcționar dela prefectură scria un pașport pentru o persoană de distrucțiune, care avea numai un ochiu. Expresiunea »chior de un ochiu« nu i-s'a pă-

rut destul de respectuoasă și scrise în pașport: ochiu căpriei, unul absent.

Pe departe.

Judecătorul (către o domnișoară, fată cam stătută): De câți ani sunteți?

— Numai douezeci și trei de ani.

— Și câți ani nu numărați?

De pe câmpul de războiu

Frunză verde ruptă 'n zece
Nouă sute paisprezece
Intr'o zi mândră și bună
Ne-a venit ca o furtună
Poruncă împărătească
De acas toți să pornească
Mai o zi ș'o noapte-am stat
Și la stație-am plecat
Rămas bun mi-am luat
Dela părinții cu drag
Dela scumpa mea soție
Ce-a rămas de tot pustie
Dela grădina cu flori
Dela dragile surori,
Dela doi dulci frățiori

Lume-ai fost, lume-ai trecut
Lume puțin m'ai ținut
Când a fost să-mi fi mai dragă
Veni cartea 'n mare grabă
Fu trimisă de împărat
Ca să plecăm toți din sat,
Să plecăm la bătăie
La Galiția pustie.

Am ajuns pe o câmpie
Pe dealul Chiropuții

Vin gloanțele Rusu'ui:

Pușca țipă, tunul bate
Tot șra-nale și granate
Și cum vin așa turbate
Pe mulți îi culcă pe spate.
Prin cele ganțuri udare

In făcutul zori or
In câmpul durerilor
Tunurile bubuia
De pământul tremura.
Și nimica n'auzeau
Numai vai și iară vai
Unii pușcați prin picioare,
Alții 'n mâni, în cap și 'n foale,

Iar pe alții-i ajungea
Că aci pe loc murea
Tunul pe care-l lovea

In bucăți îl desfăcea
Iar noi câți mai rămâneam,

Toți înainte mergeam
Și cu glas tare strigam:

Hura, și nainte frate
Să lu tăm până la moarte
Să lu tăm până putem

Țara să nu ne-o lăsăm
Doară cândva 'n astă lume

Vom avea și noi vre-un numel!
Să trăiască țara mea

Că tare mă laud cu ea.
Că-i frumoasă și-i bănoasă
Și cu bravi feciori în oaste,
Cu soldații de român.

Ce n'au irică de păgân,
Să trăiască Patria
Cu românii-ălătura

Că sunt toți voinici de frunte
Nalți ca brazi de pe munte
Și viteji de stau în frunte

In cele mai crunte lupte
Și nu se dau înapoi
Că sunt toți voinici ca noi

Și țin toți cum au durat
La stă și la înălțat.
Frunză verde tra da ir

Stau în loc și mult mă mir,
Câte rele am pățit
Cum scă ai de n'am perit

Din ploaia șrapnelor
Și din unda plumbilor
Frunză verde trei granate

Tunul bubue și bate
Noi mergem cu pușca 'n spate.

Druma-i lung și marșu-i greu
Bun e însă Dumnezeu,
Frunză verde lemn pălit
Un șrapnel afurisit
Și pe mine m'a găsit
Mâna stângă mi-a lovit
Trei degete mi-a zdrobit
Și la spate m'a mecit
Jos la vatră am picat
Sângele curgea puvoi
Ruși făceau « Sturm » spre noi
Opt Ruși m'au și ocolit
Cu baionetele spre mine
Să mă străpungă, vai de mine!
Iar eu de ei m'am rugat
Zece coroane le-am dat
Și eu de ei am scăpat,
Spre Ungari-am plecat
In spitalul dela Kassa
Am stat de m'am vindecat
Până ce drumul mi-au dat
La « cadărul » din Bănaș
Aci mult eu nu am stat
Cu-al optelea « marsch » am plecat
Dincolo peste Carpați.
Peste cei munți blestemați
Tot cu sânge adăpați.

Rog pe cine va ceta
Acest cântec mai întâi
Să nu-l lapede pe jos
Și să zică: nu-i frumos
Ci 'n lume să fie scos
Cântat să fie frumos
Să mă pomenescă
Căci numai Domnul va ști
Moartea când îmi va veni
Peste-un ceas ori peste două
De-oî peri ca și o rouă
Și tot ce o rămânea
Pe lume în urma mea
Va fi a mea amintire
De vecinica pomenire
Că scrisoarea 'm va trăi
Eu însă voi putrezi
Dacă 'm va fi soarta-asa
Fie Doamne voia ta.

Foale verde lemn uscat
Și mai multe-aș fi scriat
Dar nu pot de lăcrămat
Căci mi-e greu după Bănaș
Și de-acasă ce-am lăsat.

IOSIF RAESCU caporal la
reg. 43 de inf.

Poșta Cucului

Feldw. I. T. în Jicin. »Cucu« dela D-V, nu cântă bine și ni-e teamă că va auzi procurorul dela noi. De cântul lui voim să te păzim, de aceea nici nu publicăm cele trimise.

GHICITURI

Unde e secretul?

Aflați-l.

Editor și redactor responsabil:
Dimitrie BIRĂNȚIU.